

31 december 2002

NR. 18. (02/04) GEEN VERGOEDING VOOR KAAKCHIRURG VOOR WIE GEEN OPVOLGER IS GEVONDEN.

Eiser – kaakchirurg – bereikte op 1 juni 2000 de pensioengerechtigde leeftijd als gevolg waarvan de toelatingsovereenkomst tussen partijen expireerde. Toen duidelijk werd dat niet tijdig een opvolger voor eiser gevonden zou kunnen worden, heeft tussen partijen overleg plaatsgevonden. Tijdens dat overleg heeft verweerster gesuggereerd dat eiser zijn praktijk zou kunnen blijven uitoefenen tot 1 januari 2001. Eiser heeft zijn praktijk tot 1 januari 2001 voortgezet. Voor eiser is geen opvolger gevonden. Vast staat dat verweerster wel pogingen heeft gedaan om een nieuwe kaakchirurg te vinden en dat zij in die pogingen door de marktsituatie niet is geslaagd.

Eiser oefent de praktijk voor eigen rekening en risico uit. Op grond van de toelatingsovereenkomst dient verweerster wel het recht tot praktijkoverdracht van eiser te respecteren, maar de overeenkomst tussen partijen brengt niet mee dat verweerster aan eiser een bepaalde praktijkomvang of praktijkoverdracht garandeert. Dat aan eiser geen goodwillvergoeding is betaald, valt dus niet terug te voeren op enige tekortkoming aan de zijde van verweerster.

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 02/04

Bindend advies in de zaak van:

A,
wonende te Z,
eiser,
gemachtigde mr. M.A. de Boer

tegen

DE STICHTING B,
gevestigd te Y,
verweerster,
gemachtigde mr. J.D. Loorbach

1 De procesgang

- 1.1 Eiser heeft op 8 mei 2002 een memorie van eis ingediend en verzocht om bij bindend advies:
“Primair:
te verklaren voor recht dat verweerder gehouden is om eisers aandeel in de goodwill van de door eiser uitgeoefende praktijk over te nemen, zulks conform de richtlijnen van de sectie specialisten van de NMT, althans subsidiair te bepalen dat verweerder gehouden is zich garant te stellen voor de betaling van deze goodwill;
Zowel primair als subsidiair:
verweerder te veroordelen in de kosten van het geding, waaronder een bijdrage in de kosten van juridische bijstand van eiser.”
- 1.2 Verweerster heeft op 21 juni 2002 een memorie van antwoord ingediend, waarin zij concludeert tot niet ontvankelijkheid, althans ongegrondverklaring, althans afwijzing van de eisen, met veroordeling van eiser in de kosten.
- 1.3 Eiser heeft op 1 november 2002 nog een tweetal producties overgelegd.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 11 november 2002. Eiser was aanwezig met mr. De Boer. Voor verweerster zijn verschenen de heer C (lid Raad van Bestuur) en de heer D, secre-

taris van de Vereniging Medische Staf, vergezeld van mr. Loorbach. Mr. De Boer heeft de stellingen van eiser aan de hand van pleitnotities nader toegelicht. Mr. Loorbach heeft geen gebruik gemaakt van pleitaantekeningen.

2 De samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiser – kaakchirurg – bereikte op 1 juni 2000 de pensioengerechtigde leeftijd als gevolg waarvan de toelatingsovereenkomst tussen partijen expireerde.
- 2.2 Begin 2000 zijn door verweerster advertenties geplaatst om een opvolger voor eiser te vinden. Op die advertenties is niet (tijdig) schriftelijk gesolliciteerd. Wel heeft een kandidaat belangstelling getoond voor de positie, waarbij deze – dat wordt door eiser niet betwist – heeft aangegeven dat hij uitsluitend geïnteresseerd was in een toelating tot het ziekenhuis, indien hij voor de praktijkovername geen goodwill zou behoeven te betalen. Bedoelde kandidaat heeft (aanvankelijk) zijn sollicitatie niet doorgezet en is in een later stadium – toen hij in het najaar van 2000 alsnog solliciteerde – door de commissie niet voorgedragen.
- 2.3 Het is een feit van algemene bekendheid dat het aanbod van kaakchirurgen (zeer) beperkt is.
- 2.4 Toen duidelijk werd dat niet tijdig een opvolger voor eiser gevonden zou kunnen worden, heeft tussen partijen overleg plaatsgevonden. Tijdens dat overleg heeft verweerster gesuggereerd dat eiser zijn praktijk zou kunnen blijven uitoefenen tot 1 januari 2001.
- 2.5 Verweerster heeft een en ander bevestigd in een brief van 31 mei 2000. In deze brief staat dat eiser aanvaardt dat mogelijk geen goodwilltransactie zal worden aangegaan. Eiser heeft tegen de inhoud van deze brief mondeling geprotesteerd. Tijdens de mondelinge behandeling is komen vast te staan dat de inhoud van de brief geen reflectie is van wat partijen zijn overeengekomen, maar slechts de weergave van het standpunt van verweerster.
- 2.6 Eiser heeft zijn praktijk tot 1 januari 2001 voortgezet. Voor eiser is geen opvolger gevonden.
- 2.7 Twee – zelfstandig gevestigde – andere tot het ziekenhuis van verweerster toegelaten kaakchirurgen hebben mogelijk baat bij het feit dat eiser de praktijk heeft neergelegd.
- 2.8 Eiser verwijt verweerster onvoldoende gedaan te hebben om een opvolger te vinden. Als gevolg daarvan hebben zijn collega-kaakchirurgen zijn praktijk feitelijk toebedeeld gekregen. Verweerster moet daarom, volgens eiser, aan hem een (goodwill)vergoeding betalen. Verweerster heeft aangegeven dat, voor zover op de nog werkzame beide kaakchirurgen de verplichting zou rusten om aan eiser enig bedrag te voldoen, zij die verplichting zal overnemen.

3 De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

- 3.1 De bevoegdheid van het Scheidsgerecht om in dit geschil bij bindend advies te beslissen vloeit voort uit artikel 26 van de toelatingsovereenkomst en het Arbitragereglement van het Scheidsgerecht en wordt door partijen niet betwist.

4 De beoordeling van het geschil

- 4.1 Beoordeeld moet worden of verweerster jegens eiser toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van enige verplichting. Dat is niet het geval. Verweerster was op grond van het sollicitatieprotocol gehouden om, gelet op de pensionering van eiser, een vacature open te stellen en de werving en selectie voor een opvolger te organiseren.
- 4.2 Hoewel aan eiser kan worden toegegeven dat verweerster de sollicitatieprocedure niet in alle opzichten correct en formeel heeft afgerond, staat vast dat verweerster wel pogingen heeft gedaan om een nieuwe kaakchirurg te vinden en dat zij in die pogingen door de marktsituatie niet is geslaagd. De enige kandidaat die naar de functie heeft gesolliciteerd, was niet bereid een goodwillvergoeding te betalen. Eiser heeft aangevoerd dat een kaakchirurg die inmiddels werkzaam is in een ziekenhuis in X, bereid zou zijn geweest

om zijn praktijk over te nemen. Eiser heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene ook bereid zou zijn geweest om aan hem goodwill te vergoeden.

- 4.3 Eiser oefent de praktijk voor eigen rekening en risico uit. Op grond van de toelatingsovereenkomst dient verweerster wel het recht tot praktijkoverdracht van eiser te respecteren, maar de overeenkomst tussen partijen brengt niet mee dat verweerster aan eiser een bepaalde praktijkomvang of praktijkoverdracht garandeert.
- 4.4 Dat aan eiser geen goodwillvergoeding is betaald, valt dus niet terug te voeren op enige tekortkoming aan de zijde van verweerster.
- 4.5 De volgende vraag die beantwoord moet worden, is of de beide andere kaakchirurgen gehouden zijn om aan eiser een goodwillvergoeding te betalen. Ook deze vraag beantwoordt het Scheidsgerecht ontkennend.
- 4.6 De beide kaakchirurgen zijn, net zoals eiser dat was, vrij gevestigd. Zij hebben – mogelijk – de facto wel enig voordeel van het feit dat eiser de praktijk heeft neergelegd, maar zij zijn, noch op grond van enige contractuele verplichting, noch op grond van de wet gehouden om aan eiser daarvoor enige vergoeding te voldoen. In dat verband is van belang dat uit niets volgt dat bedoelde kaakchirurgen de overdracht van de praktijk van eiser aan een derde zouden hebben gehinderd. Van een afgeleide verplichting van het ziekenhuis is dus ook geen sprake.
- 4.7 Vanwege het onder 4.2 gestelde behoeft eiser geen vergoeding voor de kosten van rechtsbijstand van verweerster te betalen.

5 De beslissing

Het Scheidsgerecht geeft het volgende bindende advies:

- 5.1 De vorderingen van eiser worden afgewezen.
- 5.2 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op €4.938,00 komen voor rekening van eiser en worden ten laste gebracht van het door eiser gestorte voorschot. Voor het overige dienen partijen ieder de eigen kosten te dragen.

Aldus gewezen te Utrecht op 31 december 2002 door prof. mr. T.A.W. Sterk, voorzitter,
mr. I.M. Braal en dr. A.V. Van Gool, leden, met bijstand van mr. M. Middeldorp als griffier.